

Balett-terem

A balett-terem, ahova sohasem mentem be, a félemeleten volt.

Jóval több időt töltöttem – míg nővéremre vártunk – az előszobában, amit a balett-teremtől egy átöltözésre és a szülők által várakozásra használt nagyobb szoba választott el. Az átöltözőszoba volt az idő, rövid nyüzsgő öltözésdagály és hosszú várakozásapály. Az előszoba a mérsékelt csend. Itt – az előszobában – nem tódultak keresztül csoportok befelé és kifelé. Párosával, legfeljebb hármassával mentek át az emberek az akkori viszonyok között nagyobb-WC-méretű helyiségben, melynek berendezése, kopott tapétáján kívül, egyetlen, az ajtó használatakor zavartan himbálódzó, nagyon erős fényű villanykörteből állt. A tapétáját jól ismertem az előszobának, sőt, meglehet, hogy ezt a tapétát ismertem a legjobban gyerekkoromban, de most, írás közben, nem emlékszem rá teljesen és valószínűleg nem fogom megtudni már soha, hogy is nézett ki valójában, mert azóta, úgy hallottam, eladták a balett-termet és a helyére iroda költözött úgyhogy, gondolom, a tapétát legalábbis felülfestették. *Virágmintás tapéta, amin a virágok nem hasonlítotak egyetlen létező virágra sem, pedig egyszerű formával, három vagy négy színben viritottak egymástól pontosan egyenlő távolságra.* Az egyik nap minden befelé tartó felnőtől megkérdeztem, hogy milyen virágok ezek, de csak mosolyogtak bambán, miközben megveregettek a fejem és már el is tűntek az ajtó mögött. Az óra végén, az átöltözés kavargásában, mint minden „balettnap” minden átöltözésekor az ajtóra tapasztottam a fülem – akkor még nem szavakért vagy mondatokért, hanem csak úgy – és hallottam a balettórák alatt megszakítás nélkül kötéssel foglalkozó, lóarcú anyukát, amint rólam beszél a szüleimnek, hogy „be kéne iratni a kicsit valami bijójógia [így mondta: bijójógia] tanfolyamra”, mert láthatóan nagyon érdeklődik a természet iránt és ezért nekik (szüleimnek) kötelességük, hogy belőlem „nagy bijójógust” neveljenek. A válaszi (dehát még csak öt éves!) a lóarcú anyuka nem várta meg. Visszament önállóan(!) öltözőkódó lányához, „azögyedülivígaszához”, hogy elvégezze rajta az utolsó simításokat, a hajába fűzzön egy olyan rózsaszínű masnit, amit már ötévesen is undorítónak találtam, hogy a hajába fűzze ezt az undorító masnit, annak a lánynak, aki – ha jól tudom – hat évvel később, tizenhat évesen, megszökött és pár hónapra rá, mint kétgyermekes anya, szőke fiúikkal tért vissza.